

HIGIA

a Venus

Es molt freqüent que el nuvi o el casat presentí, en diverses fases del nuviatge o del matrimoni, una mena de «donjoanisme» que fa el desesper de la seva elegida. Es mira totes les dones que es presenten als seus ulls, i sembla que troba interessants a gairebé totes menys a la que hauria d'ésser l'únic objecte del seu amor. Les tragèdies que això ocasionen a la núvia o muller no tenen fi ni compte. I el remei no es difícil!

Totes les dones cultes saben que cal emprar tots els recursos que dona el tocador modern, el sa tocador, per a mantenir un atractiu que es marceix amb tanta facilitat com les flors estiuenques quan no cau la rosada refrescant. La dona intel·ligent cura tant el seu físic per a atraure's pretendents, com per a mantenir l'elegit després de casada. En canvi, del que no cura és del seu esperit. Creu portar un bagatge més que suficient amb la cultura —d'alguna forma cal anomenar-la— que sobre «labors», piano, idiomes, etc., ha format fins no fa gaire tota la preocupació dels pares que amb millor intenció que encert volen «ben casar» la filla, sense pensar que amb l'excessiva superficialitat dels coneixements, i —molt més important que la pobresa de coneixements— la manca d'una sana **gimnàstica mental** fan de la filla una solemne ignorant amb pretensions de suficiència. I és precisament aquesta pretesa suficiència que l'impedeix d'orejar l'esperit, per a fer-lo vibrar segons vibri el del marit, per tal que aquest trobi en les variacions de to aquella varietat —imprescindible en l'amor— que mai no podrà oferir-li la simple renovació física (de tan migrat repertori) ni amb els més subtils secrets de tocador. Molt bé la renovació dels atractius físics, però és un fet que, quan l'home ha penetrat ja tots els replecs espirituals de l'estimada, la fascinació que ell sent per l'anima femenina desapareix tan de pressa com la fascinació física. L'home que es troba en aquestes condicions cerca amb avidesa paratges espirituals en altres indrets.

Cal que la dona, així com sempre cerca sorprendre l'home amb un nou caire de la seva bellesa, cerqui també donar sempre la impressió que no ha arribat al límit de les seves possibilitats sentimentals i espirituals.

Mentre que per a la dona l'amor és el tot en la vida, el motiu fonamental de la seva existència, per a l'home no és més que una part relativament petita de la seva vida (Lord Byron). Per això, si a l'home se li pot exigir una part de sacrificis per a mantenir la unió amòrosa, la dona ha de posar-hi tot el que és si no vol abocar-se a un fracàs, en el qual ella hi té, per aquell motiu, la major part de culpa.

Ha estat una creença sostinguda durant milers d'anys, que quan els pares tenen quelcom de consanguinitat, els fills han de néixer forçosament tarats. Avui l'eugènia desmenteix gairebé rotundament aquest fet, que va a passar a la categoria de prejudici. El que s'admet avui dia és que quan els pares estan completament bé de salut, sense malalties hereditàries de cap mena, els fills vénen sans àdhuc en els graus més propïms de

consanguinitat. Ara, quan existeix alguna tara hereditària, i especialment si ambdós conjuques estan estigmatitzats, els fills seran tots tarats i amb un grau major o menor de degeneració.

Son moltes les mullers que en la vida íntima de la llar no volen aparèixer com a «serventes» del marit. Sols de pensar-ho se sentiria ferida llur dignitat. Però, als ulls del marit, i en els quefers de la llar, i en gran part en les mateixes relacions amoroses, un discret paper de serventa i fins d'ajuda de cambra, fet amb plena dignitat, escau molt a la passivitat biològica pròpia de la dona, i ensems constitueix una de les columnes més sòlides de l'edifici amorós del matrimoni.

Sòcrates era l'home més lleig i el més irresistiblement atractiu de la seva època. Es perquè la seva bellesa era **funcional**, dinàmica, no **estàtica**.

Hi ha certes malalties que poden convertir en passional persones que abans eren normals o fins de temperament poc sensible: la tuberculosi pulmonar, malalties de la bufeta de l'orina, malalties de la pell, calculs de ronyó, gota i reumatisme, entre les més importants.

En canvi, certes malalties poden conduir a la fredor més absoluta les persones més apassionades: l'anèmia, la diabetis avançada, la hidropesia, la gastritis crònica, la febre en general, verola, tifus, pulmonia, alcoholisme i intoxicacions pels arsenicals, digitalina, càmfora, lu pulina, bromurs, etc.

La dona cal que es conegui a la perfecció i oferir sempre a l'amant el millor aspecte del seu físic. — **Ovidi**.

No és convenient de sorprendre mai l'estimada rodejada dels pots i ampolles que serveixen per al seu embelliment; el saber aparentar que no s'ha recorregut a cap artifici és no sols la més elemental regla del bon gust en el maquillatge, sinó el gran secret de la seducció femenina.

S'enganyen de mig a mig els homes que es creuen que les dones que riuen sincerament quan senten paraules atrevides són dones fàcils.

En tot l'engranatge de l'atracció sexual la dona sol ésser molt menys, i l'home molt més frívol del que correntment es creu. La ignorància d'aquest fet —que es recolza amplament en la biologia sexual— per part de la dona és culpable de **gairebé tots** els desastres matrimonials.

Poques dones hi ha tan perfectes per a impedir a un marit el penedir-se, almenys una vegada al dia, d'haver-se casat, o d'envejar sincerament aquells que es mantenen solters. — **La Bruyère**.